

begon hem te kwellen, of hij ooit den moed zou hebben zijn mooie denkbeeldige leven te verminken en te vernietigen, waar het kon, en of het zelfs ooit zoover zou komen, dat hij het onwaarachtige goed wist te onderscheiden van het waarachtige.

In de kamer beneden geeuwde iemand zeer luid en graag.

Hij liet zijn hoofd wat zakken en zijn

oogen lazen toen iets over salpeterzuur. Hij zocht de plaats, waar hij gebleven was, sloeg een paar bladzijden om, terug naar voren, en deed weer zijn best aan niets te denken dan aan hetgeen voor 't oogenblik noodig was: de studie.

Hij voelde zich een beetje beschaamd en een beetje gelukkig.

Aug. '13.

LAURA EN LAETITIA

(FRAGMENT),

DOOR

□ HENRI VAN BOOVEN. □

De koortsen die altijd feller brandden waren sindsdien voor vele dagen van Laura niet geweken, en zij wist dat zij alreeds zieltoogde, maar hoezeer zij leed, het was haar een zoete foltering hem niet te spreken van haar lijden. Zij deed als weleer de dingen in het stille huis. Al trad zij hem wankelend van zwakte des avonds bij zijn thuiskomst tegemoet, zij had een glimlach om de lippen, terwijl zij zwaar neerzeeg aan zijn borst en hem kuste. Als hij haar dan opnam en heel teeder zette in den stoel die dicht bij zijn schrijftafel stond geschoven, doorstroomde een innige aanhankelijkheid heel haar wezen en roerloos bestaarden hare oogen hem, volgend al zijn handelingen in de kamer. Een wijle was zij heel rustig, wanneer hij nevens haar ging zitten en, haar handen in de zijne, verhaalde van den dag. Naarmate de dagen kort en donker werden en de winter met vroege sneeuw en vorst feller inzette dan gewoonlijk, kwam aanvankelijk onbestemde, maar immer stijgende vrees voor naderend onheil Roland bedreigen. Sinds hun huwelijk had één vaste gedachte zijn leven gericht, hem voor zijn dagelijkschen arbeid kracht gegeven: Laura zou herstellen

en eenmaal geheel genezen zijn. Welhaast zou hij genoeg bezitten, om in de vrije dagen van den zomer opnieuw te gaan naar Engeland's zuiden, waarheen zij ook na hun huwelijk waren gereisd, wellicht zouden zij van daar nog verder gaan en naar Frankrijk varen, ja, naar nóg blijder en zonniger landen heel in het Oosten misschien.

Dikwijls had hij haar daarvan gesproken, en wijl Laura stilzwijgend, glimlachend naar hem luisterde, schijnbaar gemakkelijk overtuigd, bemerkte hij den weemoed en de wanhoop in haar glimlach niet. Maar in het einde toch zag hij haar kwijnen, hoe haar gelaat, heel haar gestalte verviel, ondanks zoovele zorgen, hij moest meer en meer denken aan het onheil van sombere onvermijdelijkheden, waaraan hij zich uit eigen wil verbonden had; die nu zijn leven met een ramp bedreigden, zoo verschrikkelijk, dat hij in de stille avonden, angstig over zijn arbeid gebogen, plotseling geluiden meende te hooren, vreemde, doffe, nauw vernomen geruchten, waarnaar hij, tot stikkens toe den adem ingehouden, luisteren moest.

Maar van de waarheid, Laura's gruwbaar eenzaam sterven, was hij geen oogwenk zich volmaakt bewust. Een leven van harden arbeid, van veel gemijmer, en verbeelding in de richting van het lang vervlogen schoon der oudheid, had veel van het vermogen de dingen der werkelijke wereld in hun licht te zien uit hem doen wijken, alleen het besef eener onvermijdelijkheid was, naarmate Laura's ziekte verergerde, tot vertwijfeling